

νὰ ἴση χειροπόδαρ τὴν φάρα τῶν Βουλγάρων
καὶ τῶν λοιπῶν βαρβάρων.

Ἡ προσφιλὴς Κορῶνα σου ἴθιλε μαζί μὲ σίνα
εἰ στρατοπέδου φλογεροῦ νὰ κάθεται τσαντίρι,
γιὰ τρακατρούκαις νὰ μιλῆῖ καὶ μάχαις ἄλλοιαι
καὶ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ νὰ μὴ χαλᾷ χατήρι.

Θλίει τουργίαι τοῦ λοιποῦ καὶ ζίρη νὰ ματρᾷ,
θ' ἀφήσῃ τὰ ταξίδια της, θ' ἀφήσῃ τὰ λουτρά,
ἰδῶ μὲ σὰν, καλὲ μου,
διὰ παντός θὰ μείνῃ,
καὶ εἰ λουτρὸ πολέμου
θὰ λούζεται καὶ ἑκείνη.

Ἄλλοι μαζί της ν' ἀποροῦν, πολίται καὶ σπαθάτοι,
νὰ γίνῃ τὸ στρατόπεδο Τατόϊ καὶ Πιλάτι,
νὰ τὴν ζυπᾷ πρωὶ πρωὶ τοῦ στρατοπέδου ἄλλα
καὶ σταυροπόδι κατὰ γῆς νὰ τρώῃ κουραμάνα.

Ἐκεῖ χορὸς καὶ σουκιρὸς χειμῶνα καλοκαίρι,
καὶ τὸν ζωγράφου, ποῦφαγε μαζί της ἴστὸ Παρίσι,
μὲ τὰ δικά της ἔξοδα ἴστὸ Θίβα θὰ τὸν φέρῃ
τὴν πολέμαρχα τὴν Ἀύλλη καὶ εἰ νὰ ζωγραφίσῃ.

Ἐπιθυμᾷ ν' ἀναφανῆς ὁ πρῶτος Νταλιγιάννης,
πέρα καὶ πέρα νὰ στηθῶν γιὰ πολέμαρχους πάπιας,
καὶ αὐτοσυγίμαι στρατόπεδο ἴστὸ Θίβα νὰ μὴ κάνῃς,
ποῦχαι τῆς χήνιας τῆς παχταῖς καὶ τῆς κολλίαις τῆς πάπιας.

Ἐκεῖ τοῦ κόσμου χαλκομαῖς, καὶ μὲ βρονταῖς καὶ κτύπους
νὰ ξεκουφαινωταῖ ταῦτά της τοῦ κάθε θεριακλή,
σάν τὸν καιρὸ ποῦ πῆθανε καὶ ὁ Βασιλεὺς Οὐδίουπος
καὶ ὁ Πολωνικὸς πιάστῃαι μὲ τὸν Ἑτεσκλή.

Τελίωσαν τὰ ψέμματα, καιρὸς παρασκευῶν,
καὶ μία Σφιγξ νὰ κάθεται ἴστὰς πύλας τῶν Θηβῶν,
καὶ γιὰ σπουδαῖο πρόβλημα τοῦ καθενὸς διαβάτη
αὐτὸ νὰ τοῦ προτείνῃ,
πὺς ἔγινε καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ γλαστό Παλάτι
πολεμικὸ κομῆνι.

Καὶ σὺ, Κορδοναρούμπαρα, γιὰ τοῦτο θ' ἀπορήσῃς,
ἀλλὰ καὶ ἡ Κορωνίτσα σου καλὰ καλὰ δὲν ἔχει
γιατὶ ζητεῖ στρατόπεδα καὶ ἱερειδίων προσλήψεις
καὶ ἄλλα καινούρια λάχανα καὶ ἄλλο κομμένο χέρι.

Ἐν τούτοις, φίλε λάχανά,
πολέμους σάλπισε ξανά,
καὶ ἔλα, πολέμαρχε σοφῆ,
μαζὶ νὰ προῦμε τὸν καφεῖ.

Ἐλα σάν πρῶτα χαρωπὸς,
μὴν εἶσαι λυπημένος,
καὶ μὴ ῥωτᾷς γιατὶ καὶ πὺς
μαχῶν μὲ φλέγῃαι μένος.

Μὴ θαρρῆς πὺς εἶναι ψέμμα,
καὶ σοῦ λόγῳ σθεσὰ
πὺς ἔσεπάθῃσε τὸ Στίμμα
καὶ θὰ δράσῃ σθεσὰ.

Δράσις, βράσις, παταράκια,
καὶ ὄταν, φίλε Σακαράκα,

λάβῃς τὴν γρατὴ μου τούτη,
ποῦ παραβρωμᾷ μπαρούτι,
δίχως τὸ κηνηναριὸ
νὰ εἰ πάρη μυρωδιά,
ἔλα μὲς ἴστὸ μαγειριὸ
μὲ χαρούμενη καρδιά,
γιὰ νὰ ὄῃς ἡ Κορωνίτσα, ποῦ τὸν Κόρδονο λατρεύει,
τὶ γιὰ σίνα μαγειρίαι.

Θόδωρος ὁ μένους πλήρης ἴστὸ Στρατόπεδον ξιφθήρης.

Θοδ. — Ἦλιος κόκκινος προβάλλει
καὶ ἱερὸν ἀκτίνας βλίτω,
σακαράκα ζῶμα παλὶ
καὶ τὸν κόσμον ἀνατρέπω.

Ἐξω ροῦχα τῆς εἰρήνης
καὶ χυτὴ μου ρειγιάτα,
παλὶ, Θόδωρε, θὰ γίνῃς
Μπυνοπάρτης σάν καὶ πρῶτα.

Ὅσο τώρα καὶ ἂν ποθῆς
ἄσυχος ν' ἀνακουθῆς
καὶ παντοῦ νὰ εἰ νομίζου Κυβερνήτ' ἱερηνικὸ,
μὰ σὲ σπρώχνει εἰς πολέμους τὸ κακὸ σου ροικιὸ,
καὶ σοῦ λείπει μὴ τραχὴ
καὶ βαρῦτονη φωνή:
εἰ Κάλει στρατιῶς, Κορῶνι,
τοὺς Ἀρκαδῆς σου προσφάται,
βόλια καὶ μπαρούτι μάσσα
καὶ κατάντι μαχαίρι,
τρώγα λάχανα καὶ πράσσα,
κόβει πόδια, κόβει χεῖρια.

Τοῦ Χαμίτ τοῦ μακελλάρη στύλος ἔγινε καὶ βλαμπή,
ἰδιωτῆσαι τοὺς Γάλλους καὶ τὰς ἄλλας τὰς Δυνάμεις
πὺς μαζί μὲ τὸν Μινίστρο, πὺς μαζί μὲ τὸν Ἀλίκο
θὰ φυλάξω τὴν εἰρήνην, καὶ φρουρὸς γι' αὐτὴν θὰ στέκω.

Ἐσκουζα πὺς γιὰ πολέμους παντελῶς δὲν συγκαυῖμαι,
πὺς τὸν τίτλον τοῦ προστάτου τῶν Ἑλλήνων ἀπαρνοῖμαι,
πὺς καὶ ὁ στόλος μας τὴν ὄρα μολὶς πέρνει πέντε μίλια,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου,
καρναυοὺς πολέμιον ἔκου,
καὶ ἄρματόσου, Θεοωράκη, καὶ ἄς ὁ ἀνάψου τὰ καννύλια.

Μὲ κλωνάρια τῆς εἰρήνης τὴν φαλέκραν σου μὴ στέρης,
πάντα πόλεμος ἀχρεῖς, πάντα πόλεμος κενήρης
τὴν φιγούρα του μὲ δέγναι,
καὶ ὄλο σπρώχνει καὶ ὄλο σκούντα
κατακίφρα μὲ ρίχνει
πρῶτον πλειονοφροῦντα.

Ἄλλαξε μοῦ λίνε ὄρομο καὶ Πρεῦπολογισμὸ
καὶ τῶν δανειστῶν ἡ φάραξ ἀς ζητεῖν συμπεθισμὸ,
καὶ ἂν δὲν ἔβρισκωνται λιανὰ
ἴστὸν μουρλούρη κορβανά,
τράβα μπρὸς καὶ μὴ εἰ μιλῆ τι θὰ βγάλ' ἡ τόση φούρια
καὶ ἄλλα γράφει μας καινούρια.

Ἦ Χαμίτ, εἰ βεβαίως πὺς τὸν πόλεμο δὲν θίλω,
μὰ τὸ γράμμα τῆς Κορῶνας μοῦ γανόνει τὸ τσεβέλο.

Μ' ένα κράνος βαρύ 'στό κεφάλι
και μὲ πάλια σὲ χίτρι θρασύ,
σὲ στρατόπεδα τρίγυα και πάλι,
βάβρα 'μπρός νὰ περάσῃ... τίς σὺ ;

Τοῦ πυρὸς ἀγριεύου τὸν ἄνδρα
κι' ἀπὸ 'πάνω Κορώνῃ χρυσή
ξεφωνίζει γιὰ 'μὲ σὰν γαλιάνδρα :
«βάρβα 'μπρός νὰ περάσῃ... τίς σὺ ;»

Ὁ Θεωρότος ὁ σεβνταλῆς κι' ὁ Περικλέτος κι' ὁ Φασουλῆς.

Φα. — Ἐγώμαι, Θεωράκη μου, μὰ μὴ τὸ ξίφος σὺρξῃ,
ἠγάμισαν τὰ μάτια σου καθὼς και τῆς γαριδας,
και τριχίς σὲ στρατόπεδα μονάχως σου ξιφῆρης
ἐν Αἴας Τελαμῶνιος διώκων τοὺς Ἀτρείδας.

Περ. — Πίς μας, Κορδονορούμπικε, 'ψηλό κυπαρισσάκι,
τί τρίχει μὲ τοῦ Βασιλῆα τὸ νέο ραβδασάκι ;
ἢ τούτο τὸ μυστήριον μὴ εἰσῆς, ὦμιλει...

Φα. — Κάνμοναχὸς τοῦ τόστειλε, κἂν τούπα γὼ νὰ γράψῃ,
πρὸς μὲς 'στό Παλάτι τοῦ μ' ἔπηρς μουσακφίση,
ἢ κανίνικας φραγκατὰς νὰ κόψῃ και νὰ ράψῃ
καὶ τοῦ Θρόνου τὸ χρυσὸ, τοῦ Θρόνου τὸ ζαφεῖρι,
ἢ ἀδικὸς μέσα 'στὴ Βουλῆ στραγγιλλίουν δλοένα,

ἢ ἀσπιερμένο των μαχλοῦ κατήτηρης κουρκουτι...
αὐτὴ γιὰ πόλεμο... και ποὺ τὰ λέν ; σ' ἔμινκ,
αὐτὴ μὲ τῆς φρούτικας ἔτρωγα και τρώγω τὸ μπαρουτί.

Φα. — Πίς τα, καίμινε Θεωρῆ, 'στους νηστικὸς φουετῆρας...
ἢ βῆγῃς μαχαῖρας κι' ὁ Κόντης τῆς Κερκυρας.
Περ. — Μὴν τοὺς ἀφίνης, Θεῶδρε... κοπάνῃ και πελέκα,
ἢ ἀφίνης ὀπίσω κι' ἔμπροστὰ, βέρτους κι' ἀπὸ τὰ πλάγῃα...
ἢ 'μπρός 'στὸν Θεῶδρε νὰ κἀνουν τὸν γχιουλέκα,

ἢ γίμισι τῶν Τσουσῶν τὰ πισινὰ μὲ σκάγῃα ;
Μὰ 'πίς μας φανερά,
λεγοντῆρι μας κι' ἔλαρι,
θὰ κἀνῃς μὲ φορὰ
δοκ τὸ γράμμα γράφι ;

Θοδ. — Ἐγὼ τοὺς εἶπα 'στὴ Βουλῆ πῶς τὰ μισὰ θὰ κἀνω β'
και κἂτι παραπάνω.

Φα. — Ἀλλὰ γιὰτι δὲν 'φώναξῃς, Θεῶδρε μου μαριόλα,
πῶς θὰ τὰ κἀνῃς δια ;

Και σὺ, τοῦ Θρόνου στυλε,
γράμμα 'στό Στίμμα στυλε,
και γράφῃ πῶς γιὰ τίτοινα
πολίτων μαρκαφίτια
δὲν θέλεις πῆ νὰ σκάνῃς
και τίτοινα δὲν κἀνεις.

Πᾶρε κερὶ και βούλα,
κι' ὁ Θρόνος, Θεῶδρουλα,
τὰ λόγια σου θ' ἀκούση
χωρὶς νὰ σοὺ θυμῶση,
και δεύτερο τσουμπουεῖ
πρὸς χάριν σου θὰ στῶση.

Περ. — Κι' ἂν δὲν μας κἀνῃς τίτοινα, Κορδονοστειπεῖ,
ποῖός εἶν' ἐκείνος ὁ σαχλὸς, ποὺ λόγο θὰ σοὺ 'πῆ ;

Μὴ μᾶς χολιᾶξῃς, γέρο πατίρα,
κι' ἐγὼ σοὺ λίγω πῶς θᾶλθ' ἡμέρα,
ποὺ κι' ἡ Κορώνῃ θὰ τὰ ἔξαση...
εἶναι μὲ φούριμα και θὰ περάση.

Θοδ. — Προχθὶς ἔξαφανῶναμε μὲ τὴν Κορῶν' ἄνταμα
κι' ἔκουθεντῆζαμε πολλὰ γιὰ τὸ σπουδαῖο γράμμα,
ἢ Κορωνάτος μουλεγε μὲς 'στου κρασιῦ τὴν νίκα :

«Βασιλικὴ μου τρικλεμε μὲ τὰ σαράντα φύλλα,
κι' ἂν ἡ Κορώνῃ σήμερα πολεμικὰ ποὺ γράφῃ
μὰ μὴ νομίζῃς πῶς θὰ φῆς και τὸ σικτιρ πιλάρι.

Ἐβίθα, Μεγαλόσταυρε κι' ἄφρατο λεβεντόπαιδο,
γιὰ σοὺ κι' ἄντάμωαις καλαῖς 'στῆς Θήβας τὸ στρατόπεδο.»
Μὰ τότε πλὴν ἄναψῃ γιὰ πόλεμο κι' ἡ κόκκ μου
και τούπα αεγιά μου, Βασιλῆα, και τόκα σου και τόκα μου.

Και δὸς του κι' ἐπλημῶμεις σαμπάνια γιὰ τὸ γῆυρι
και μ' ἕνα στρατιωτικὸ τὴν 'πῖναμε παγούρι,
και πᾶτα κομματισθῶναι κι' ἔσκασανε ποτήρια
και τούρτικας ἔλθαν διακτικαῖς τριεσθῆναις σὰν τσακτιρία,
κι' ἔγαν γιὰ γαρνιτούρικας
πιστολάις και κομπουρῆς,

σπαθᾶκι κι' ὄπλα Μάουζερ δλο και ζαχρηνία,
ποὺ κόλλῃσαν 'στῆς τριχίς μου και 'στου Σκουῖ τὰ γένεια.

